

Chương 113: Giải Cứu Olivia Lanze (2) - Kết Cục Của Olivia Lanze

(Số từ: 3738)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:56 AM 02/09/2025

<Tluc: Chào mừng ngày Quốc khánh 2/9 🤔 >

Không phải giáo viên nào của học viện Temple cũng đều mạnh, có người chỉ dạy và hướng dẫn các học viên trong lớp của họ mà thôi.

Tuy nhiên, ban lãnh đạo của Temple cũng bao gồm những thành viên trong đội ngũ giáo viên, vậy nên không thể coi thường họ được. Dù Temple là một học viện trực thuộc Đế quốc, nhưng nó vẫn nắm giữ một quyền lực vô cùng to lớn. Tất nhiên, họ không thể thực thi quyền lực này ngoài những vấn đề liên quan đến Temple, nhưng nếu chuyện đó có dính dáng tới Temple, thì quyền lực của họ lại cực kỳ mạnh mẽ.

Nếu vấn đề liên quan đến sự an toàn của các học viên Temple, thì dĩ nhiên, nó sẽ là một vấn đề đáng để Temple bận tâm.

Bảo vệ sự an toàn của học viên chính là một trong những ưu tiên hàng đầu của Temple.

Adriana nhìn tôi với vẻ mặt bối rối sau khi nghe xong lời giải thích của tôi.

“C-chị không chắc liệu cách này có hiệu quả không...”

Suy cho cùng, cách này cũng chẳng khác gì việc chúng tôi chạy đến chỗ họ và nói,

“Thầy ơi, có chuyện lớn rồi!”

Không chỉ có vậy...

“Cách này cũng sẽ thu hút sự chú ý của hội học sinh nữa.”

Một thế lực có tầm ảnh hưởng khác—hội học sinh của Temple.

Ceres van Owen, hội trưởng hội học sinh Lớp Royal, là thành viên của câu lạc bộ tôn giáo “Grace”. Cô ấy có thể nói chuyện với hội trưởng hội học sinh Temple—nơi có hơn 100.000 học viên—bất cứ lúc nào.

Họ chính là hội trưởng hội học sinh của Temple, nơi tụ họp con trai và con gái của những gia đình danh giá. Tôi không biết họ là ai, nhưng rõ ràng là họ sẽ không bị ngó lơ nếu họ quyết định thúc đẩy một việc gì đó nhân danh hội trưởng hội học sinh của Temple.

Nếu ban giảng viên và hội học sinh cùng ra tay, ngay cả Thần Điện Hiệp Sĩ cũng không thể làm ngơ. Sự kết hợp của cả hai thế lực này có thể được xem như chính Đế quốc đang hành động.

Khi mọi người tụ họp, quyền lực sẽ trỗi dậy; nếu những người phi thường tụ họp, quyền lực phi thường sẽ trỗi dậy.

Thêm vào đó, lý lẽ rằng họ lo lắng cho sự an toàn của một học viên là hoàn toàn hoàn hảo.

“Được rồi, hậu bối, chị hiểu ý của cậu rồi.”

Một học viên năm nhất và một học viên năm hai trong một con hẻm tối tăm đang cùng nhau âm mưu điều động toàn bộ Temple.

“Nhưng... Liệu có ổn không?”

“Sao cơ?”

“Chuyện này rất nguy hiểm. Nếu có gì sai sót, hai chị em mình có thể bị đưa ra toà án dị giáo hoặc bị một người điều tra dị giáo đưa đi thẳng vì tội phỉ báng Giáo Hội.”

Dù sao đi nữa, nếu chúng tôi đi theo con đường đó, chúng tôi sẽ phải đến gặp các giáo viên cũng như hội trưởng hội học sinh của Lớp Royal và kể cho họ toàn bộ sự thật về vụ việc.

Chúng tôi chưa có bất kỳ bằng chứng nào cho câu chuyện của mình. Nếu chúng tôi hành động không khéo léo, hoặc nếu Temple cuối cùng lại va chạm với Thần Điện Hiệp Sĩ và họ có thể nhận diện được hai chúng tôi, cả hai sẽ trở thành mục tiêu của họ.

Tất nhiên, toàn bộ kế hoạch này khá là mạo hiểm.

“Hãy hành động kín đáo hơn một chút.”

Tôi cũng đồng ý với ý kiến đó.

“Chúng ta hãy bắt đầu bằng một bức thư nặc danh.”

“Nặc danh?”

“Ừm, tụi mình chỉ cần viết cho họ một bức thư kể lại những gì đã xảy ra.”

“...Liệu họ có tin một bức thư nặc danh không?”

“Tất nhiên là có.”

Một bức thư nặc danh nói rằng đoàn trưởng Thần Điện Hiệp Sĩ đang tra tấn con gái ruột của mình—ai mà lại tin vào một lời phi báng như vậy mà không có bằng chứng xác đáng chứ?

Tuy nhiên, những người nhận được bức thư đó sẽ tin nó.

“Họ không thể không tin, bởi vì chúng ta sẽ là người gửi nó đến câu lạc bộ.”

Adriana và tôi sẽ gửi bức thư nặc danh này bằng cách tự tay đưa nó đi, đóng vai như thể chúng tôi là người tìm thấy nó. Cả hai có thể sẽ nói đại loại như: “Tôi không biết chuyện này là về cái gì, nhưng chúng ta nên kiểm tra trước đã.”

Chúng tôi sẽ tạo ra một sự nghi ngờ trong câu lạc bộ và khiến họ phải kêu gọi hành động. Ý kiến của câu lạc bộ sau đó sẽ được chuyển đến hội học sinh và các giáo viên.

Làm theo cách đó, nguồn gốc của tất cả những tin đồn đó sẽ vẫn không được biết đến, nhưng nó vẫn sẽ dẫn đến một sự di chuyển dứt khoát.

Kế hoạch hành động của chúng tôi đã được quyết định. Chúng tôi phải hành động nhanh chóng. Bọn tôi không biết khi nào họ sẽ bắt đầu tra tấn Olivia hay cô ấy có thể trụ được bao lâu mà không gục ngã hoặc chết đi.

Chúng tôi không có bằng chứng thực tế nào. Suy cho cùng, tôi chỉ tình cờ nghe được cuộc trò chuyện của đoàn trưởng và Olivia.

“Vậy thì, chúng ta về thôi...”

Adriana và tôi đang định bước vào nhà ga thì lại phải dừng bước. Chúng tôi lại nhìn nhau với vẻ mặt dờ dẩn.

“Tiền...”

“...Phải.”

Khi tôi xin tiền ai đó, họ chỉ đưa cho tôi đủ tiền mua hai vé; tôi thậm chí còn không nghĩ đến việc xin đủ tiền để mua vé về.

“...Chúng ta suy nghĩ về những vấn đề quan trọng này một cách rất kỹ lưỡng, nhưng cuối cùng lại mắc phải những sai lầm ngớ ngẩn như thế này.”

“...Đúng vậy.”

Cho đến lúc đó, chúng tôi đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng như thể đang lên kế hoạch cho một cuộc đảo chính thế kỷ, nhưng lại không có đủ tiền để trở về Temple.

Adriana nhìn tôi đầy mong đợi.

“H-hậu bối... Ừm...”

Tôi gần như biết đôi mắt đầy mong đợi đó có ý nghĩa gì.

Đôi mắt này khiến tôi hối hận vì những gì mình đã làm trước đó.

“Không.”

“Hả?”

“Lần này đến lượt chị làm đây, tiền bối.”

“H-hậu bối...”

Adriana nhìn tôi với đôi mắt rung rung, nhưng tôi chỉ khoanh tay và mỉm cười với cô nàng. Cô định ngồi yên đó và không nhúc nhích một ngón tay nào à?

“Không. Chị đi làm đi.”

“Ừ... Được rồi...”

Cuối cùng, Adriana bắt đầu xin tiền để mua hai vé tàu ngay trước trụ sở của Thần Điện Hiệp Sĩ.

Adriana đã thành công ngay lập tức, có lẽ bởi vì cô gái thanh lịch và trông rất giàu này trông như thể cô thực sự sắp khóc.

-Cảm ơn! Cảm ơn! Cầu cho Ngũ Đại Thần phù hộ cho quý nhân đây!

-A-à... Không sao đâu. Cô không cần phải làm vậy đâu...

-Xin cảm ơn!

Adriana cảm ơn người qua đường đã cho cô tiền nhiều đến nỗi anh ta có vẻ cảm thấy tội nghiệp cho cô ấy. Từ xa nhìn lại, cảnh tượng đó trông thật đáng yêu đến nực cười.

“...”

Mặt Adriana đỏ bừng, có lẽ vì cô chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ phải đi xin tiền trong đời. Cô có vẻ vô cùng xấu hổ. Tôi chỉ cười với hai tay khoanh lại.

“Chị thành công ngay lần đầu tiên! Chị có tài năng đấy chứ?”

“Đ-đừng...”

Adriana nhìn chăm chăm vào tôi và run rẩy.Ồ, cô dễ thương theo một cách khác so với Harriet.

Và cô đã quên rằng tôi là một thằng điên sẽ làm nhiều hơn nữa nếu bị bảo là dừng lại à?

“Tôi cảm thấy nghề nghiệp thực sự của chị không phải là ở Thần Điện Hiệp Sĩ đâu. Dù chuyên ngành của chị là...”

“Im đi!”

-Rầm!

“U!”

Lần đó, Adriana đánh tôi thật sự, và không phải vào lưng, mà là vào đầu. Tôi tự hỏi liệu mình có ngất đi vì cú đánh đó không.

“Chị đang cố giết chết thằng em của mình chỉ vì nó đùa một chút à?!”

“Im đi! Cứ im lặng và đi theo chị!”

Adriana tóm lấy tay tôi và bắt đầu lôi tôi đi theo sau.

Việc khiến Adriana, người chỉ nói năng thanh lịch và lịch sự, nói chuyện cộc cằn cũng khá là thú vị.

Sau khi xin thêm hai lần nữa, chúng tôi đã về được đến Temple. Tôi không thể không cảm thấy vô cùng biết ơn khi có tiền trong túi.

Mặt trời đã khá cao trên bầu trời, vì bình minh đã trôi qua.

Nhiệm vụ của chúng tôi rất đơn giản.

Chúng tôi phải mang lá thư tôi đã viết đến phòng câu lạc bộ. Các cuộc họp câu lạc bộ được tổ chức vào mỗi thứ Năm, nhưng các thành viên câu lạc bộ thường tụ tập trong phòng vào những ngày khác. Tôi được biết rằng các thành viên rảnh rỗi đôi khi tụ tập trong phòng câu lạc bộ để cầu nguyện, học bài hoặc trò chuyện.

Nếu chúng tôi cứ để nó trong phòng câu lạc bộ, ai đó cuối cùng sẽ tìm thấy nó và kiểm tra nội dung của nó. Vì nội dung của nó rất bất thường, họ sẽ chuyển thông tin cho hội phó, Crese van Owen.

Sau đó, họ sẽ tổ chức một cuộc họp câu lạc bộ, vì vậy Adriana và tôi phải diễn theo.

Điều này là cần thiết để ngăn chặn việc lộ ra rằng hai chúng tôi là nguồn gốc của thông tin.

Tôi ngay lập tức viết một bức thư nặc danh và đưa cho Adriana. Vì tôi chưa phải là thành viên chính thức, Adriana sẽ ít bị nghi ngờ hơn khi cô ấy lên vào để đặt bức thư.

“Nhưng tôi có thực sự không thể tham gia cuộc họp không?”

Tôi không biết liệu Adriana có thể xoay sở mà không có tôi hay không, nhưng tôi nghi ngờ rằng mọi người sẽ hiểu tại sao tôi phải có mặt trong một cuộc họp khẩn cấp.

“Cậu vẫn chưa đăng ký, nhưng... Chị có thể nói rằng chị đã đưa cậu theo vì chuyện này có liên quan đến tiền bồi Olivia. Chị có thể sử dụng cái cớ đó được không? Cậu thực sự đã nói chuyện với cô ấy đúng không?”

“Chà... Đó là một cái cớ hay đấy.”

“Ừm.”

Adriana gật đầu với vẻ mặt nghiêm túc.

Nó chỉ là một lá thư, nhưng tùy thuộc vào cách chúng tôi hành động, hội học sinh của Temple—cũng như ban lãnh đạo của Temple—có thể sẽ đối đầu với Thần Điện Hiệp Sĩ. Không rõ mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào, nhưng mạng sống của Olivia Lanze đang bị đe dọa.

Adriana biết rõ những gì chúng tôi đang cố gắng làm, vì vậy cô có lẽ đang lo lắng.

Liệu hội học sinh và ban giảng viên của Temple có thực sự ra tay vì chuyện này không?

Nếu họ thực sự hành động, liệu có thể gây đủ áp lực lên Thân Điện Hiệp Sĩ để giải cứu Olivia Lanze không?

Không có gì là chắc chắn.

Đó là điều tốt nhất chúng tôi có thể làm vào lúc này.

Đó là thời gian tập luyện cuối tuần bình thường của tôi, nhưng tôi chỉ ở trong phòng để sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Tôi không biết Olivia Lanze rõ, nhưng cô ấy đã để lại một ấn tượng mạnh mẽ đầu tiên cho tôi.

Bỏ Điềm Thành Tích sang một bên, một người như cô ấy—người đã cố gắng hết sức để giúp đỡ mọi người—không nên phải đối mặt với một kết cục như vậy chỉ sau 22 năm ngắn ngủi.

Những người tốt nên sống một cuộc đời dài và hạnh phúc.

Tôi muốn một điều gì đó phi thực tế như vậy xảy ra ngay trước mắt mình ít nhất một lần trong đời.

Thật khó để dự đoán mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào, nhưng tôi thực sự muốn điều này thành công.

Tôi đang cố gắng sử dụng chức năng Viết Lại để đảm bảo rằng Olivia Lanze sẽ trốn thoát an toàn khỏi Thần Điện Hiệp Sĩ.

[Các Viết Lại quá trù tượng sẽ không được thực hiện.]

Mệnh lệnh ‘Olivia Lanze sẽ trốn thoát an toàn khỏi Thần Điện Hiệp Sĩ’ quá trù tượng—tôi phải đưa ra một kế hoạch chi tiết hơn.

Có một giới hạn cho khả năng tinh thần của tôi để sắp xếp mọi thứ, vì vậy tôi đã viết ra các bước cụ thể của sự kiện tôi muốn xảy ra.

Hội học sinh và các giáo viên của Temple sẽ cố gắng đưa Olivia Lanze trở lại Temple, và đoàn trưởng Thần Điện Hiệp Sĩ sẽ bị buộc phải giao cô ấy cho họ.

[Bạn đang cố gắng làm quá nhiều việc cùng một lúc. Để các sự kiện xảy ra như đã nêu, cần 10.000 Điểm Thành Tích.]

[Cứ bắt đầu viết một cuốn tiểu thuyết đi, nhưng... lmao.]

“Thằng khốn này.”

Đã một thời gian rồi tôi mới lại muốn đấm những người đứng sau cửa sổ thông báo đó. Họ cố tình xúc phạm tôi.

Đừng có thêm ‘lmao’ vào cuối!

Tôi càng tức giận hơn vì tôi cảm thấy như mình hiểu được ý nó muốn nói.

Cứ viết một cuốn tiểu thuyết đi.Ồ đúng rồi, ngươi đã làm điều đó rồi nhỉ? Nhưng kỹ năng của ngươi chỉ là... lmao.

Đó là ý của mày đúng không?! Thằng khốn!

Dù sao đi nữa.

Nếu có quá nhiều phần—ngay cả khi nó đủ khả thi—nó đòi hỏi một lượng lớn Điểm Thành Tích, vì nhiều kịch bản khác nhau phải được tạo ra trong khi loại bỏ bất kỳ biến số nào.

Vậy thì, cái này thì sao?

[Xem Trước]

Đó là một chức năng tôi chưa bao giờ sử dụng trước đây. Nó được giải thích rằng nó chỉ khả dụng trong những tình huống nhất định, nhưng vào lúc đó, nó được hiển thị là có sẵn.

Mẹ nó, sao lại có một thứ cheat mà tôi không thể sử dụng mọi lúc chứ? Dù sao đi nữa, tôi vẫn vui vì tôi có thể sử dụng nó lúc đó.

Dù sao đi nữa, tôi quyết định thử làm việc với nó.

Với nó, tôi sẽ có thể thấy các sự kiện sẽ diễn ra như thế nào trong tương lai; nếu một vấn đề phát sinh, tôi sẽ có thể sửa nó

thông qua các hành động của mình trong hiện tại để nó không xảy ra trong tương lai.

[Chức năng ‘Xem Trước’ giới hạn cho phép bạn xem kết quả của các sự kiện trong tương lai.]

[Nếu bạn sử dụng một lượng lớn Điểm Thành Tích, bạn có thể nắm bắt được toàn bộ dòng chảy của các sự kiện. Tuy nhiên, như bạn có lẽ đã biết, bạn sẽ không thể làm điều này.]

Xem trước toàn bộ phiên bản của tương lai thì đắt lắm, vậy nên đừng có mơ.

Sao mà không giữ nó cho riêng mình? Sao mà phải nhắc đến Điểm Thành Tích của tao? Mà sẽ không để tao làm bất cứ điều gì đúng không? Cuối cùng, ngay cả khi tao có 200.000 điểm, tao cũng sẽ không thể làm được vì tao sẽ cần 200.500!

Tôi nhận ra rằng cái thằng khốn này sẽ nói với tôi rằng tôi thiếu Điểm Thành Tích mỗi khi tôi cố gắng làm một điều gì đó thuận tiện hơn một chút cho bản thân bằng Điểm Thành Tích! Chúng cố tình làm vậy!

Kiểu như: Tao thấy mày định làm gì với cái Viết Lại đó rồi, vậy nên đừng có mơ.

[Ngạc nhiên thật—bạn đã đoán ra rồi.]

Đéo gì? Một cái gì đó lóe lên trước mắt tôi, nhưng nó biến mất nhanh đến nỗi tôi không thể đọc được những gì nó nói. Chúng đã viết gì vậy? Chúng lại xúc phạm tôi phải không?

Giờ đây, khi mức độ tức giận của tôi đã vượt quá một giới hạn nhất định, tôi sắp sửa bỏ cuộc.

[Dù sao đi nữa, Xem Trước sẽ cho bạn thấy các sự kiện lớn trong tương lai của kịch bản mà bạn muốn xem. Thông thường, có nhiều sự kiện lớn, vì vậy chúng sẽ được chia nhỏ. Tất nhiên, mỗi sự kiện đều chứa đựng những gợi ý riêng.]

Điều đó có nghĩa là nó sẽ không làm điều gì đó ngu ngốc như cho tôi thấy các sự kiện đang diễn ra ở một quán bar nào đó ở khu vực phía nam của lục địa.

Tôi sẽ có thể thấy tương lai của một cái gì đó do tôi chọn.

Nhưng chờ đã, chúng sẽ là loại sự kiện nào? Nếu tôi xem trước chúng, cách suy nghĩ của tôi sẽ không thay đổi sao? Điều đó có nghĩa là tương lai sẽ thay đổi tương ứng nhỉ?

[Xét trường hợp này, sẽ giả định rằng bạn chưa sử dụng Chức năng Xem Trước. Do đó, hành vi của bạn dẫn đến những kết quả này sẽ không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ kiến thức nào về tương lai mà con người hiện tại của bạn có thể có.]

Chết tiệt.

Các quy tắc của chức năng Xem Trước này có vẻ xoắn não một cách không cần thiết.

Tôi phải thực sự nhận thức được cách mình thường hành động trong những tình huống này mà không biết trước tương lai. Bằng cách đó, tôi có thể thực hiện các hành động khác trong những sự kiện lớn đó.

Tất nhiên, Xem Trước cũng có thể chỉ cho tôi thấy kết quả của mọi thứ. Chà, tôi chỉ sử dụng nó lúc đó vì tôi thực sự không biết mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào.

Làm ơn, mình hy vọng mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Hãy sử dụng Xem Trước.

[Bạn có muốn sử dụng chức năng ‘Xem Trước’ không?]

[Vì đây là lần đầu tiên bạn sử dụng chức năng này, bạn sẽ được giảm giá.]

[Giá có thể thay đổi vào lần tới khi bạn sử dụng chức năng này.]

[1000 Điểm][500 Điểm][200 Điểm][100 Điểm]

Như thế tôi phải lựa chọn giữa các sản phẩm, bốn mức giá xuất hiện trước mắt tôi.

Đó là lần đầu tiên tôi sử dụng chức năng đó, vì vậy đây là giá giảm.

Chết tiệt, có nhiều lựa chọn. Tôi trả càng nhiều, gợi ý tôi nhận được sẽ càng rõ ràng hơn. Vì tôi có thể sử dụng nó nhiều lần, tôi đã chọn tùy chọn 100 điểm.

[Bạn đã tiêu 100 Điểm Thành Tích.]

Một trong những sự kiện quan trọng liên quan đến Olivia Lanze bắt đầu diễn ra trong đầu tôi.

Tôi thấy một khung cảnh hoàn toàn khác xung quanh mình như thể tôi đang mơ.

Tùy chọn 100 điểm cho tôi thấy một bức ảnh tĩnh, không phải video.

Đó là ban đêm.

Tôi có thể nhìn thấy ngày tháng.

Ngày 28 tháng 6, năm 323 của Lịch Đế quốc. Khoảng 22 giờ tối.

Ngày hiện tại là thứ Bảy, ngày 23 tháng 5.

Cảnh này là từ khoảng một tháng sau đó.

Dù tôi không hoàn toàn chắc chắn điều gì đã xảy ra, nhưng tôi có thể đoán được.

Olivia Lanze đang ngồi trên sàn đá lạnh lẽo trong bộ quần áo rách rưới—chúng tả tơi và dính đầy máu.

Có nước dãi chảy ra từ khóe miệng hơi hé mở của cô ấy. Đôi mắt cô ấy vô hồn.

Dù chuyện gì đã xảy ra với cô ấy, người ta có thể thấy một cái gì đó có vẻ quá giả tạo để có thể là những vết sẹo trên làn da trần của cô ấy, lộ ra qua những vết rách trên bộ quần áo rách rưới đó. Đó là một bức ảnh tĩnh, vì vậy tôi không thể nhìn rõ chúng là gì, nhưng tôi có thể đoán rằng chúng là những vết tích từ một số pháp trận nào đó.

Điều kỳ lạ là, dù quần áo của cô ấy dính đầy máu khô, tôi không thể tìm thấy một vết thương hay vết vảy khô nào trên cơ thể cô ấy. Tất cả những gì tôi có thể thấy là những thứ trông giống như các pháp trận.

Tuy nhiên, có những mảnh vỡ của nhiều thứ nằm rải rác xung quanh cô ấy.

Nhìn kỹ hơn cho thấy chúng là những mẫu móng chân dính máu. Rõ ràng là cô ấy đã bị tra tấn bằng cách nhổ móng tay và móng chân.

Tuy nhiên, móng chân của cô ấy vẫn còn gắn vào.

Tôi đại khái hiểu những gì đã xảy ra.

“Những thằng lồn...”

Đó là Thần Điện Hiệp Sĩ.

Chúng đã tra tấn cô ấy, phục hồi cô ấy về trạng thái ban đầu bằng cách sử dụng các phép hồi phục, và sau đó tra tấn cô ấy thêm nữa. Đó là một vòng lặp vô tận. Tận mắt chứng kiến những điều điên rồ có thể được thực hiện với thánh lực, tôi cảm thấy nổi da gà khắp người.

Ta không thể giữ được sự tỉnh táo nếu một điều như vậy được thực hiện với mình.

Olivia Lanze đã hoàn toàn suy sụp.

Sau khi bị giam cầm trong một thứ giống như ngục tối và bị tra tấn, Olivia Lanze đã bị hủy hoại hoàn toàn.

Nếu chúng tôi tiếp tục như chúng tôi đã làm, chúng tôi chắc chắn sẽ thất bại.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

Thanks For Reading